

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov 1) **J. K.**, bytom B., 2) **J. K.**, bytom B., obaja zastúpení Mgr. Robertom Antalom, advokátom, so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého č. 1, proti odporcovi **Mesto Banská Bystrica**, Banská Bystrica, ČSA č. 26, IČO: 00 313 271, o zaplatenie **14.631,87 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13 C 6/2008, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. marca 2013 sp. zn. 13 Co 272/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľom 1) a 2) trovy dovolacieho konania vo výške 334,02 Eur na účet právneho zástupcu Mgr. Roberta Antala, advokáta.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 28. mája 2009 č. k. 13 C 6/2008–108 zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľom 1) a 2) spoločne a nerozdielne 14.631,87 Eur spolu s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 28.02.2008 až do zaplatenia v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcu zaviazal tiež nahradiť navrhovateľom 1) a 2) trovy konania vo výške 3.474,25 Eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovatelia 1) a 2) sú spoluvlastníkmi nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Banskej Bystrici v kat. úz. R., zapísanej na LV č.X., parcely č.. – ostatné plochy o výmere 1.930 m² v podiele 4/7 (1.102 m²), ako aj že táto nehnuteľnosť je zastavaná miestnou komunikáciou vo vlastníctve odporcu. Medzi účastníkmi neexistuje žiaden právny titul, na základe ktorého by odporca užíval nehnuteľnosti vlastnícky patriace navrhovateľom 1) a 2). Súd prvého stupňa konštatoval, že odporcovi na úkor navrhovateľov vzniká bezdôvodné obohatenie. Požadovanú výšku bezdôvodného obohatenia určenú navrhovateľmi vo výške

13,28 Eur za m² na rok považoval za primeranú, ako cenu obvyklú. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie odporcu uznesením zo 14. októbra 2009, sp. zn. 12 Co 233/2009 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že z rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je zrejmé akými úvahami sa spravoval pri stanovení ceny nájmu za 1 m², ako aj nebolo možné zistiť kde presne je situovaná nehnuteľnosť, na ktorej je postavená miestna komunikácia, ako je pozemok situovaný čo všetko sa na pozemku nachádza okrem komunikácie ako takej (chodníky, odstavné plochy, osvetlenie a podobne).

Okresný súd Banská Bystrica v poradí druhým rozsudkom z 5. júna 2012 č. k. 13 C 6/2008–388 zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľom 1) a 2) spoločne a nerozdielne 11.329,69 Eur s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 28.02.2008 až do zaplatenia, v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Návrh vo zvyšnej časti zamietol. Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľom 1) a 2) spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 5.610,43 Eur na účet ich právneho zástupcu v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. V intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu súd prvého stupňa zistil, že pozemná komunikácia, cestné teleso a jej súčasť má výmeru 1.493 m² (z celkovej výmery parcely 1930 m²), pričom spoluvlastnícky podiel pripadajúci na navrhovateľov 1) a 2) z tejto časti predstavuje 853,14 m². Pri stanovení výšky náhrady za vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzal z cien, ktoré sa blížila tržnému prostrediu na trhu s nehnuteľnosťami v rámci danej lokality a to 13,28 Eur za 1 m²/rok. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie odporcu rozsudkom z 19.marca 2013 sp. zn. 13 Co 272/2012 rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľom spoločne a nerozdielne sumu 11.329,69 Eur spolu s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 28.02.2008 do zaplatenia v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia potvrdil s tým, že plnením jednému zaniká povinnosť v rozsahu plnenia plniť druhému. V časti, v ktorej rozhodol o náhrade trov konania rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Ďalej rozhodol, že vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý. Konštatoval, že súd prvého stupňa vec skutkovo dostatočne a riadne objasnil a správne právne vec posúdil. Odvolací súd upravil výrok rozsudku tak, aby sa predišlo prípadným nedorozumeniam v rámci prípadného výkonu rozhodnutia. Na odvoláciu námietku odporcu uviedol, že Zásady

o nakladaní s majetkom Mesta Banská Bystrica nie je možné v danej veci použiť z dôvodu, že predmetom Zásad o nakladaní s majetkom Mesta Banská Bystrica je určenie nájomného pri nájme nehnuteľností vo vlastníctve mesta – odporcu. Spôsob, akým zásady určujú „cenu za prenájom“ je v rozpore so zásadami, podľa ktorých sa určuje rozsah bezdôvodného obohatenia získaného užívaním pozemku bez právneho dôvodu. Užívateľ cudzej veci bez právneho dôvodu je povinný vydať bezdôvodné obohatenie peňažnou formou, rozsah ktorého plnenia, ak tento nie je stanovený predpisom (takýmto predpisom nie sú Zásady o nakladaní s majetkom Mesta Banská Bystrica), je vyjadrený peňažnou čiastkou, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie prenajatej veci. Obvyklé nájomné, je nájomným tržným. O trovách odvolacieho konania nerozhodol, lebo navrhovatelia nepodali návrh na ich náhradu.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal odporca dovolanie. Navrhol aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nesprávne, pretože trpí vadami podľa § 237 písm. f/ O.s.p. z dôvodu, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odvolací súd tak ako aj súd prvého stupňa sa nezaoberal dôkazom predloženým odporcom ohľadom stanovenia výšky bezdôvodného obohatenia a to Znaleckým posudkom č. 30/2011 zo 6. Októbra 2011 vyhotoveným znalcom Ing. Mariánom Puškášom, ktorý posudok sa nachádzal v spise. Tento posudok nariadil vykonať Okresný súd Banská Bystrica v ďalšom súdnom konaní vedenom pod č. k. 7 C 113/2009 navrhovateľa J. K. proti odporcovi Mestu Banská Bystrica o vydanie bezdôvodného obohatenia za pozemok parc. Č. K. k. ú. R., ktorý sa nachádza vo vzdialenosti 80 m od pozemku, ktorý je predmetom tohto konania. Konanie vo veci vedenej pod č. k. 7 C 113/2009 bol vydaný 06.06.2012 a stal sa právoplatný 16.4.2013. Okresný súd Banská Bystrica v dvoch identických konaniach vydal rôzne rozhodnutia, pričom vychádzal z toho istého skutkového stavu. Obe veci posúdil Krajský súd Banská Bystrica ako odvolací súd a tiež vydal rôzne rozhodnutia. V súdnom spore č. k. 7 C 113/2009 vychádzal pri všeobecnej hodnote nájmu pozemku zo znaleckého posudku, kde cena za 1 m² pozemku určená ako VHŠ nájmu pozemku na bezdôvodné obohatenie bola vo výške 594,90 Eur za rok. V napádanom konaní súd stanovil cenu bezdôvodného obohatenia za 1 m² pozemku vo výške 13,28 Eur, čo je trikrát viac ako v konaní 7 C 113/2009. Oba súdy sa predloženým dôkazom nezaoberali a ani neuviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie dôkazu. Predložený dôkaz je zásadným

argumentom a je dôležité, aby spravodlivé súdne konanie reagovalo na podstatné relevantné dôkazy účastníka konania a dalo jasnú odpoveď na spravodlivé riešenie.

Navrhovatelia 1) a 2) vo svojom vyjadrení k dovolaniu odporcu navrhli dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie (iba) odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Právo na súdnu ochranu totiž nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti

rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním odporcu je napadnutý rozsudok, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených rozhodnutí; prípustnosť jeho dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O.s.p. a so zreteľom na obsah dovolania dovolací súd ďalej skúmal, či procesná prípustnosť dovolania žalovaného nevyplýva z § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Odporca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Podľa názoru odporcu v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať.

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Odporca v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. obom súdom vytýka, že nevykonail všetky ním navrhnuté dôkazy.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a odporcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv odporcu nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (viď napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999). Podľa ustálenej judikatúry platí, že takýto postup súdu nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O.s.p.). O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj z tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie dovolateľ v danej veci využil (nebolo mu odňaté). Právo navrhovať dôkazy, resp. právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom nemožno zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Odvolací súd (ani okresný súd) preto nevykonaním dôkazu, navrhovaného dovolateľom, ho nevyhlúčili z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Tvrdenie o neúplnosti vykonaného dokazovania, resp. že súdy dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, predstavuje dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Dovolací súd môže v dovolacom konaní prihliadnúť k takýmto namietaným nedostatkom len vtedy, ak je splnený predpoklad prípustnosti dovolania (o taký prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Pokiaľ ide o námietku odporcu v tejto súvislosti spochybňujúcu nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

K námietke odporcu, že Okresný súd Banská Bystrica v dvoch identických konaniach vydal rôzne rozhodnutia, pričom vychádzal z toho istého skutkového stavu, obe veci posúdil Krajský súd Banská Bystrica ako odvolací súd a tiež vydal rôzne rozhodnutia, keď v súdnom spore sp. zn. 7 C 113/2009 vychádzal pri všeobecnej hodnote nájmu pozemku zo znaleckého posudku, kde cena za 1 m² pozemku určená ako VHŠ nájmu pozemku na bezdôvodné obohatenie bola vo výške 594,90 Eur za rok a v napádanom konaní súd stanovil cenu bezdôvodného obohatenia za 1 m² pozemku vo výške 13,28 Eur, čo je trikrát viac ako v konaní sp. zn. 7 C 113/2009, teda pre spravodlivé súdne konanie je potrebné, aby súd reagoval na podstatné relevantné dôkazy účastníka konania a dal jasnú odpoveď na spravodlivé riešenie, odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v predmetnej veci bolo vyhlásené 5. júna 2012. Rozsudok vo veci Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7 C 113/2009 – 259 bol vyhlásený 6. júna 2012. V rozsudku z 5. júna 2012 č. k. 13 C 6/2008 – 388 súd prvého stupňa nemohol reagovať na rozhodnutie, ktoré nebolo vydané. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že úlohou znalca v znaleckom posudku č. 30/2011 vyhotoveného znalcom Ing. Mariánom Puškášom z odboru Stavebníctvo, Odhad hodnoty nehnuteľností, Pozemné stavby bolo určiť všeobecnú hodnotu využívanej nehnuteľnosti a všeobecnú hodnotu vecného bremena vzťahujúceho sa na predmetnú nehnuteľnosť.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z vád uvedenou v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešným navrhovateľom vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Navrhovatelia si uplatnil trovy dovolacieho konania vo výške 373,85 Eur za 1 úkon právnej pomoci – vyjadrenie k dovolaniu (303,74 Eur + 20 % DPH vo výške 60,74 Eur + režijný paušál vo výške 7,81 Eur + 20 % DPH vo výške 1,56 Eur), ktoré žiadal zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu. Navrhovateľom 1) a 2) bola preto priznaná náhrada trov konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia

za 1 úkon právnej pomoci – vyjadrenie k dovolaniu. Dovolací súd pri určení hodnoty právneho úkonu vychádzal zo základu sporu, ktorý bol napadnutý dovolaním, t. j. sumy 11.329,69 Eur. Hodnota právneho úkonu je v zmysle § 10 ods. 1 a § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z. vo výške 270,54 Eur + 20 % DPH vo výške 54,11 Eur (§ 18 ods. 3 cit. vyhl.) a paušálnej náhrady v sume 7,81 Eur (§ 16 ods. 3 cit. vyhl.) + 20 % DPH vo výške 1,56 Eur čo spolu predstavuje čiastku 334,02 Eur. Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil odporcovi tieto trovy zaplatiť advokátovi navrhovateľov 1) a 2) na jeho účet.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. decembra 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová